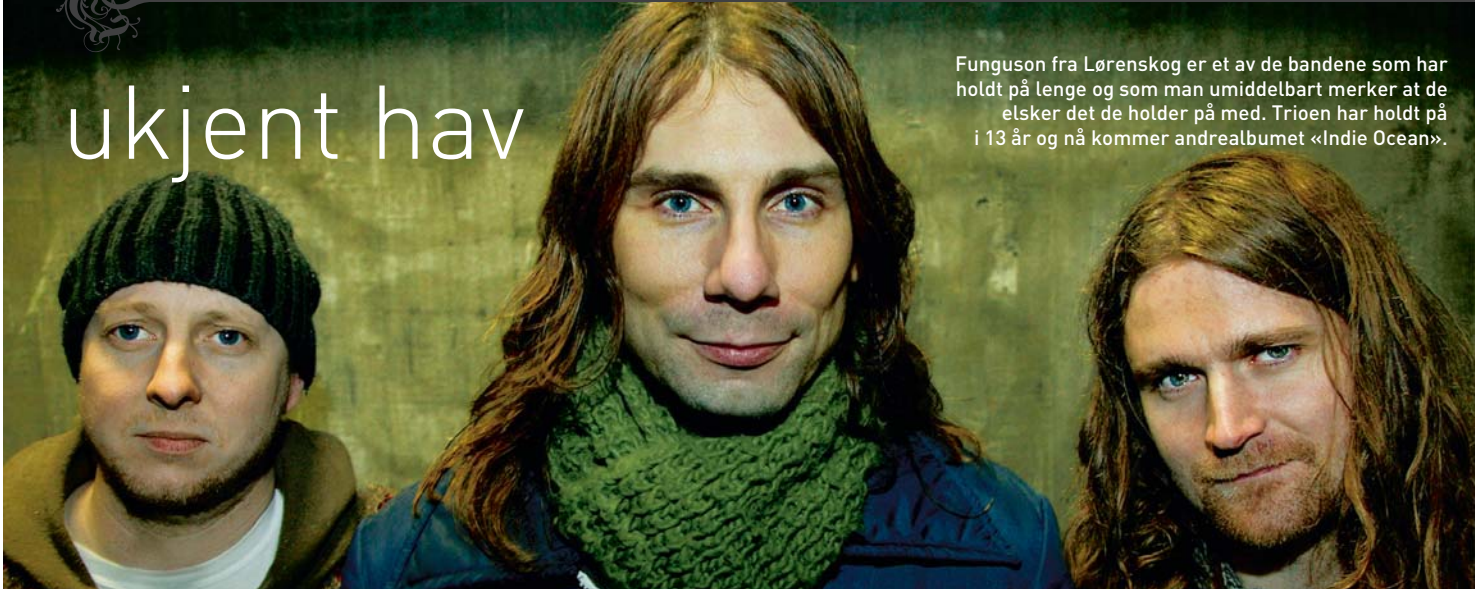

ukjent hav

Funguson fra Lørenskog er et av de bandene som har holdt på lenge og som man umiddelbart merker at de elsker det de holder på med. Trioen har holdt på i 13 år og nå kommer andrealbumet «Indie Ocean».

Det gikk seks år fra dere startet til «Penguin Lovegame» kom i 2001, var pågangsmotet større i starten enn det er nå?

– Pågangsmotet var nok ikke større, men vi hadde mer tid før. Nå er vi faktisk blitt voksne - med pliktene det medfører, og tiden vi prioriterer i bandet er godt planlagt. Ja, vi elsker det vi holder på med. Elsker å snekre gode, småsære popmelodier, spille dem inn og ikke minst fremføre for folk. Hvis noen i tillegg liker musikken så er det feide flott, men ikke noe must. Funguson har skapt kulturoverskrifter i 13 år og hele veien vært beintøffe når det gjelder musikkstil og er samstemte om valg av karriere. «Å forandre verden» har aldri vært et tema for oss. Hvis det var målet ville vi vært oppløst for mange år siden. Vi gir ut låter vi selv liker og kan stå 100 % inne for og lar oss inspirere av kvalitetsmusikk gjennom fire tiår. Det typiske Funguson-soundet er preget av å for eksempel blande 60-talls 12-strengs Rickenbacker-gitarer med svevende modulasjonseffekter fra 70-tallets space/progrock, sære 80-talls syntheszere og fuzzvegger fra 90-talls østkystpop.

– Seks år er ganske lenge mellom albumene, hva har bandet gjort i denne perioden siden det forrige albumet kom?

– Fem år og fire måneder for å være korrekt. Ja, det er ganske lang tid. Fra september 2001 og store deler av 2002 fokuserte vi på å promotere «Penguin Lovegame». Vi spilte dermed en god del konserter, helt til bandbussen vår ble stjålet på seinhøsten 2002. I januar 2003 murte vi oss inne for å skrive ferdig og forberede nytt materiale. Mange låter ble riktig nok kastet eller aldri ferdigskrevet, mens andre låter bare lå og godgjorde seg i påvente av det som litt senere resulterte i innspillingen av albumet «Indie Ocean». Vi spilte kun 2 konserter i 2003 og planla isteden opptakene nøye. Budsjettet var magert og vi valgte å heller legge de avsatte midlene i eget studioutstyr fremfor å igjen svi av kr 50.000,- på studioleie. Det viste seg å bli et interessant, men svært tidkrevende prosjekt. Jeg har alltid vært en vaskeekte analogiker og sjelden tatt i musikkutstyr datert senere enn 1980. Det var derfor en helomvending å plutselig skulle forholde seg til harddisker fremfor båndmaskiner. Det å sette seg inn i sequencer programmer gikk likevel overraskende fort. Vi var litt skeptisk til denne «nymotens» studioutstyr og ble enige om at alle opptak skulle prosesserer gjennom gamle rørforstærkere, rørmikrofoner, rørcompressorer, bånddekkmaskiner etc. før det analoge signalet til slutt ble omgjort til nuller og ettall. Innspillingene startet altså allerede våren 2003 og pågikk frem til oktober 2004. Midtveis i innspilingsprosessen valgte vi å slippe en EP, og «The Funniest Thing» så plutselig dagens lys i mai samme år. Vi merket at ting tok tid og målet var kun å minne folk på bandets eksistens og korte ned ventetiden til albumet. Jommen sa vi smør... At det skulle ta to og et halvt år før albumet kom hadde ingen av oss trodd, men det skjedde.

– Og historien om de to siste årene er?

– I kjølvannet av EP-utgivelsen bestemte vi oss for å spille en god del konserter. Det gikk derfor lengre og lengre tid mellom studioøktene og prosjektet virket i en periode som en endeløs prosess. Først tidlig på høsten 2004 gikk det opp for oss at tiden rant ut og at vi måtte gjøre ferdig plata. I november samme år tok vi nye pressebilder, og uka etter dro Espen til Australia. På julaften 2004 fikk jeg min førsteafatte, og det tok naturligvis fokus fra det meste i lang tid. Espen kom hjem i mars 2005. Da hadde vi holdt på med skiva i nøyaktig to år, men det gjorde ingenting fordi produksjonen låt kjempebra, tidløst og vi stod fortsatt 100 % inne for materialet. Vi var superfornøyde og startet så jakten på nytt plateselskap. Jeg drev indierock-labelen bubblesound fra 2001 til 2005, men måtte prioritere tiden annertedes da jeg fikk barn. Det stod da mellom bandet og plateselskapet. Valget var klart. Espen og jeg dro til London i juni 2005 for å se Dinosaur Jrs gjennomføring med originalbesetningen. Det var en vitamininnsprøytning uten like, og da vi kom hjem dro vi til Tom og tok en real prat. Skiva skulle ut. Det var det jo ingen tvil

om, men hele sommeren gikk før troppen var samlet på øving. Maken til entusiasme og driv på lokalet var lenge siden sist, og i løpet av én time låt alt som før. Ett års pause fra øvingslokalet er trolig det sunneste vi noen gang har gjort. På seinhøsten i 2005 begynte ting plutselig å røre seg. Espen hadde nemlig opprettet en bandprofil på MySpace.com. Tom og jeg ante ikke hva det var, men Espen sa at MySpace var fett som smør, og da var det jo greit. Etter kort tid fattet plateselskapet Mas-Kina Recordings interesse for oss og kontrakt ble signert. Mas-Kina er en idealistisk og målrettet etikett som konsekvent jobber med å fremme det beste innen norsk undergrunnsmusikk. Releasekonserten i Oslo 19. januar var fullstendig utsolgt og ble en minneverdig kveld. Ei god venninne kom bort til oss etter konserten og sa «Svinefett show, men dere spilte jo ingen nye låter»... Da gikk det et lys opp for oss. Hun hadde jo faktisk helt rett, utenom én låt. Vi spilte faktisk «Shoreline Gold» for aller første gang live på releasekonserten, men ellers er flesteparten av låtene på «Indie Ocean» fremført live mange ganger før albumslippet. Vi bestemte oss der og da for at vi fremover ikke spiller nytt materiale ute før låtene foreligger for utgivelse i nær fremtid. Dersom alt går etter planen vil det tredje Funguson-albumet, som allerede har fått arbeidstitelen «Brothers & Transistors», se dagens lys i løpet av 2008. Vi vil aldri igjen gå løs på et prosjekt som skisserer ovenfor. Neste gang booker vi fast tid i et studio og jobber intensivt i de ukene det tar, og så skal plata rett ut. Enkelt og greit.

– Det er vanlig at band har musikken som en «profesjonell hobby» i tillegg til mer eller mindre vanlig hverdag ellers. Eksisterer Funguson som en slags frisoner for dere tre, utenom familie, jobb og alt det andre?

– Alle tre bandmedlemmene har svært krevende jobber som også tar mye tid, men ja, musikken er en «profesjonell hobby» som utøves på kveldstid. Lokalet vårt er en kreativ frisoner. Når gutta møtes der er vi fokuserte på musikken, men det er alltdis rom for en del fjasing også. Det aller viktigste er selvfølgelig å ha det gøy sammen. Den dagen det ikke er moro lenger, så slutter vi vel bare. Så lenge bandet eksisterer vil kjernebesetningen bestå av Pål, Espen og Tom. Vi avsluttet seint på 90-tallet at utdannelsen skulle fullføres og tenkte at det å ha en spennende jobb man trives i, i tillegg til musikken, var viktig. Vi så ingen grunn til å være konstant blakke slik som mange andre bandkollegaer og valgte den «sikre» løsningen. Ambisjonsnivået er fremdeles like høyt, men på et sunt og realistisk nivå.

– Litt mer inn på det nye albumet «Indie Ocean». Tittelen antyder noe i retning av at musikk er blitt enda mer uavhengig av business og kapital, men at det samtidig blir stadig flere i det store havet av artister og band. Noen tanker rundt det?

– Jo, du har nok truffet spikeren sånn omtrent midt på hodet. Ordspillet i albumtittelen forsterkes i CD-omslaget der man ser oss i vinduet på en gul undervannsbåt på jakt etter gamle sunnke instrumentgjenstander. Ting har forandret seg siden midt på 90-tallet da presse og radio faktisk henvendte seg til band. Fungus - som vi het den gangen, var et av de aller første indierock-banda i Norge, og vi banet forhåpentligvis vei for flere. Vi var 20 år gamle og beinharde på musikkstilen, hva vi stod for og takket nei til de utroligste ting. Morsomt er det jo å tenke på at vi for eksempel takket nei til en stor distribusjonsavtale på den første EP-en, bare fordi det samme selskapet også hadde gitt ut samleplater med trance- og technomusikk. Claes Olsen på So What! i Oslo var vår rådgiver den gangen, og takket være ham unngikk vi trolig det som kunne resulterte i enorme skuffelser [og kanskje bandoppløsning]. Kredibilitet var visst svært viktig på midten/slutten av 90-tallet. Mange mente at å f.eks spille på Smuget faktisk kunne ødelegge ryktet til et barka bra indieband. I dag er det heldigvis helt annertedes. Nå kan typiske undergrunnsband spille live på VG-scenen foran 25.000 mennesker den ene dagen, og i en mørk liten kjeller dagen etter foran sort-

kledd og innbitte fans. Det er veldig positivt at et band nå kan være mainstream, og samtidig appellere til tidligere innbitte indie-platekjøperne. Tilbake til albumtittelen, det finnes et «hav» av fantastiske undergrunnsband der ute og mange har baggen full av låtperler. Produksjonsbudsjettene er ofte små og alle bra skiver som produseres kan umulig nå ut til alle mennesker i hele verden.

– Dere kjenner hverandre naturligvis kjempegodt etter å ha spilt sammen de samme tre gutta siden 1994, kan det også være en utfordring i forhold til å lage låter og spille inn en ny skive?

– He-he, jo vi kjenner hverandre veldig godt, og bandhistorien strekker seg egentlig enda lenger tilbake. Vi ble kamerater i fjerde klasse på Rasta barneskole i Lørenskog i 1986. Det hender vi er helt uenige om ting, men det har aldri resultert i bruduljer. Det «verste» som har skjedd er vel at en låt er blitt kastet etter 2 mot 1 prinsippet. Vi er svært gode venner. Tom er fadder til dattera mi, og Espen var forlover da jeg giftet meg i fjor, for å si det på en annen måte.

– Hvordan jobber dere, hvordan er bandets indre motor skudd sammen?

– Espen og jeg skriver låter på egenhånd, og vi presenterer kun det materialet vi har tro på at vil funke i bandet. Det blir også noe jamming på lokalet, og da har vi en enkel regel: Hvis ideen var bra så husker alle det til neste øving. Ideer som glemmes kan jo umulig ha vært bra nok. Melodiene er alltid i fokus, men det er også det instrumentelle. Sikker, spennende og småkomplisert instrumentering er noe vi har utfordret oss selv på siden forrige album, i tillegg til å skrive bedre tekster. Det er vel så viktig for oss at en låt kan fungere like godt uten som med vokal.

– Noen historier fra innspillingen ...?

– Huff, nå minnet du meg på at første halvdel av innspillingen var et mareritt rent teknisk. Vi hadde en 16-spors opptaksmaskin og var alltdis avhengig av flere spor. Våre gode venner i El Caco hadde en identisk maskin som vi heldigvis fikk låne. Det var aldri noe problem, men å synkronisere alle 32 sporene i etterkant, slik at de fikk identisk start- og sluttspunkt, var ikke lett. Det ordnet seg til slutt etter flere ukers jobb. Vokalopptakene er i stor grad innspilt i min stue. Nabodama begynte nok å lure litt da det plutselig stod to karer og gaulet i etasjen under i dagevis.

– Det er alt annet enn lett for rockeband å få spillejobber rundt i landet. Er det greit å spille for døra - en slags øl og pizza-deal?

– Vi har spilt for mindre enn en pizza også vi. Har til og med endt opp med å skylde konsertarrangør penger. Det er moro å spille konsert, uansett hvor, og penger er ikke alt her i verden. Konsertene vi nå gjør i forbindelse med albumslipp er «døra-dealer» for å si det sånn. Det er bedre å spille flere konserter for døra-deal, enn én godt betalt jobb med garanti i bunnen. Det er vel holdingen vår.

– Og festivalene, jobbes det mot dem og hvordan er utsiktene for å se dere på sommerens festivaler?

– Vi kommer til å jobbe mye med booking frem mot festivalsommeren. Sol, pils og livemusikk passer perfekt sammen, og vi har stor tro på at fungusons popmusikk kan bidra til lystbetont nyrning blant landets festivalgjengere til sommeren. Øya festivalen er selvfølgelig noe vi håper sterkt på.

– En hilsen til fans og folk på Romerike spesielt?

– Takk til alle som har fulgt oss gjennom alle disse årene. En spesiell takk til hele bandmiljøet fra dagene på Musikkbukken. Det er fortsatt alltid støtte og hjelp å hente hos dere.

www.funguson.com